

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 467/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť F. M., S., t. č. vo väzbe B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Bratislava IV, ako aj postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2013 a jeho rozsudkom z 21. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. M. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2013 doručená sťažnosť F. M., S., t. č. vo väzbe B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“), ako aj postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2013 a jeho rozsudkom z 21. júna 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 26/2013 z 21. júna 2013 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci a s prečinom porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom, v dôsledku čoho bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Podľa sťažovateľa v postupe, ktorý predchádzal vydaniu označeného rozsudku, sa tak okresná prokuratúra, ako aj okresný súd dopustili viacero procesných pochybení, ktoré majú podľa jeho mienky za následok neústavné rozhodnutie v jeho veci porušujúce jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie. Za závažné procesné pochybenie považuje sťažovateľ skutočnosť, že aj napriek skutkovým zisteniam, že použil cudzie motorové vozidlo iba na premiestnenie sa z jedného miesta na druhé, kde toto motorové vozidlo mal spolu s kľúčmi zanechať a kde ho aj mala nájsť polícia, t. j. aj napriek tomu, že sťažovateľ si toto motorové vozidlo neponechal a ani ho nevyužil žiadnym takým spôsobom, aby mal z neho osobný prospech, ako aj napriek jeho písomným upozorneniam na uvedené skutočnosti, ani okresná prokuratúra a ani okresný súd na uvedené nereagovali a neprekvalifikovali jemu za vinu kladený trestný čin krádeže na trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 Trestného zákona. Okrem uvedeného považuje sťažovateľ za procesné pochybenie aj to, že okresný súd uveril tvrdeniam jednej poškodenej, ktorá pred ním uviedla, že škoda na motorovom vozidle jej vznikla v dôsledku jeho použitia sťažovateľom pri trestnej činnosti, a to aj napriek tomu, že pred vyšetrovateľom mala táto poškodená do zápisnice uviesť, že dotknuté motorové vozidlo bolo poškodené ešte pred tým, než ho sťažovateľ použil. Sťažovateľ tiež poukázal aj na skutočnosť, že v dôsledku jeho trestnej činnosti bola vyčíslená vyššia škoda, než ako ju žiadali samotní poškodení, a tiež poukázal na skutočnosť, že okresný súd prihliadal iba na dôkazy svedčiace proti nemu a bezdôvodne odmietol vykonať všetky v jeho prospech svedčiace dôkazy ním navrhované. Sťažovateľ napokon v sťažnosti uviedol, že v predmetnej veci inicioval proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 26/2013 z 21. júna 2013 odvolacie konanie, ktoré prebieha na Krajskom súde v Bratislave.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálehom vyslovil, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 26/2013 z 21. júna 2013 bolo porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, aby z toho dôvodu zrušil označený rozsudok okresného súdu a aby mu vec vrátil na nové konanie a opätovné rozhodnutie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či postupom okresnej prokuratúry, ako aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2013 a jeho rozsudkom z 21. júna 2013 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, t. j. základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť postupom okresnej prokuratúry, ako aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2013 a jeho rozsudkom z 21. júna 2013, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa ústavného súdu sťažovateľ má možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napádaného postupu okresnej prokuratúry, ako aj postupu okresného súdu, ktorý vyústil do vyhlásenia rozsudku sp. zn. 2 T 26/2013 z 21. júna 2013, využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania) podľa Trestného poriadku, ktoré sťažovateľ napokon (tak ako to vyplýva aj z jeho sťažnosti, pozn.) aj využil. Podľa zistenia ústavného súdu odvolacie konanie vo veci sťažovateľa v súčasnosti prebieha na krajskom súde pod sp. zn. 3 To 101/2013, pričom v odvolacom konaní sa tak krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu bude musieť v podstate vysporiadať s rovnakými argumentmi, aké sťažovateľ proti postupu okresnej prokuratúry, ako aj proti postupu okresného súdu a jeho rozhodnutiu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ sa tak môže domôcť účinnej ochrany ním označeného základného práva už aj v konaní pred všeobecnými súdmi.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku okresného súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013